

ὑπὸ τοῦ συνειδότος, νὰ μεταμεληθῇ δι' ὅσας ἀδικίας εἶχε πράξει κατὰ τῆς κυρίας δ' Ἀνᾶν Λανσιβάλ. Τέλος ὁ ἱλασμὸς τῇ ἐφάνη ἱκανὸς, ἔγραψεν εἰς τὴν δόξαν Ἄνναν, καὶ αὕτη κατ' εὐτυχῇ συγκυρίαν, ἔφθασε τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ κόμης ἀπεφάσισε νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸν τίτλον τῆς συζύγου, καὶ ἡ χαρά-της ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἡ γραφὴ ἀδυνατεῖ νὰ τὴν γράψῃ.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΡΩΣΣΙΑ ΚΑΙ ΡΩΣΣΟΙ.

Η ΠΕΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΝ ΩΡΑ ΧΕΙΜΩΝΟΣ.

Ἐνώπιον τοῦ ἐν ὥρᾳ θέρους ἐπισκεπτομένου τὴν νέαν τῶν Τζάρων καθέδραν ἡ ὥραία καὶ χαρίссα αὕτη μητρόπολις ἀποβάλλει, ἂν ἔχῃ τὴν ποικιλιάν αὐτῆς θεᾶν τοῦλάχιστον τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τὰ μᾶλλον εἰκονικὰ καὶ πρωτότυπα. Ἀληθῶς δὲ τὸ ὅλον τοῦτο τὸ περικαλλὲς καὶ ἀγαστὸν θασιλίδος δημιουργηθείσης, ὡς εἰπεῖν, διὰ μαγικῆς τινος ῥάβδου, δύναται μὲν βεβαίως νὰ συναρπάσῃ τὴν φαντασίαν καὶ νὰ δεσμεύσῃ τὸ εἶλεμα, ἀλλ' ὅμως, ἐνῷ θαυμάζεις αὐτὴν, πολλοὺ ἀπέχεις τοῦ ν' ἀνακαλύψῃς ἐν αὐτῇ τὸ πρωτότυπον τοῦ μοσκοβιτικοῦ χαρακτῆρος τὸ ὁποῖον ἀσμένως ἤθελες εὑρεῖ ζητήσας, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἐν ῥωσικῇ τινι μητροπόλει. Ἀλλ' ὑπομονή! ἰδοὺ ἐπέρχεται ὁ χειμὼν· θέλει ἐξαλείψῃ αὐτὸς, μετ' ὀλίγον, εἴτι πλεονάζον εὐρωπαϊκὸν ἐνυπάρχει τῇ τοῦ Μεγάλου Πέτροι καθέδρᾳ καὶ θέλει ἐπιθέσει ἐπ' αὐτῆς τὴν ἐξόχως ἐθνικὴν ἐκείνην σφραγίδα, τὴν ὁποίαν ἡ δύνατο τότε νὰ διαμφισβητήσῃ πρὸς αὐτὴν τὴν ἀρχαίαν Μόσκαν.

Πλήρης εἶναι ἡ μεταβολή. Ἡ φαεινὰ καὶ χαρμόσυνος πόλις, ἡ τόσον προσφάτως ἀναβλαστήσασα ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ βαθυκόλπου αὐτῆς ποταμοῦ, μετετρέπη ἤδη εἰς πόλιν ἀρκτῶν, ψυχρὰν, ὠχρὰν καὶ σιωπηλὴν. Παγετώδης ἤδη μανδύας τὴν περικαλύπτει· ὁ ποταμὸς τῆς κατέστη στερεός, καὶ δὲν παρουσιάζει πλέον ἢ χέρσον τινὰ πεπνημένην, ἀροτριωμένην ἔνθεν κακεῖθεν ὑπὸ ταχέων ἐλκύνων, τινὰ τῶν ὁποίων ἐκ Λαπωνίας ἐλθόντα, ἐσύρθησαν διὰ ταράνδων ἐλαφροπόδων.

Συχνάκις οὐρανὸς μολύβδινος καὶ ἀμαυρὸς βαρύνεται ἐπὶ τῆς πόλεως τῆς ἀφώνου· ἐνίοτε ὁ ἥλιος ἀπαυγάζει μὲν ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς θερινὰς, ἀλλ' αἱ ἀκτῖνες τοῦ ὑπὸ τῆς πυκνώσεως τοῦ ἀέρος ἀποσυντιθέμεναι καὶ ἀμβλυνοῦμεναι, διαθλίνονται ἐπὶ τῶν ἐπιχρύσων κωδωνοστασίων καὶ θόλων τῶν ἐκκλησιῶν, τὰ ὁποῖα βλέπει ἀναδίδοντα ἐν τῷ αἰθέρι λάμψιν ἐρυθρῶδη καὶ ἀπαίσιον, ὡς

αἱ σφαῖραι ἐκείναι αἱ ἀναπτόμεναι εἰς τὰς κορυφὰς τῶν πύργων, αἵτινες ἀναγγέλλουσι ἐν ὥρᾳ νυκτὸς εἰς τοὺς πεφοβημένους κατοίκους ὅτι ἐξέρχεται πάλιν τῆς πόλεως πυρκαϊά (1)

Ἡ ἀποσκληρυνθεῖσα χρὼν ἀντέχει εἰς τοὺς τροχούς τῶν ἀμαζῶν αἵτινες προξενουσι κρότον μετὰ τὸν οὐτως εἰπεῖν, καὶ διαπεραστικόν. Ἀλλὰ τοῦ ἡ πυκνότης τῆς κατασθύνει, εἰς τὰς ὁδοὺς, τὸν κρότον τῶν ἐλκύνων, τὰ ὁποῖα ὀλισθαίνουσι διερχόμενα ὡς διὰ μαγείας. Οἱ πεζοὶ περιτετυλιγμένοι εἰς μηλωτὰς παχείας διαβαίνουν ἀσφύως καὶ σπευδόντες ὅλοι. Οὔτε πωλητὰς τῶν ὁδῶν βλέπεις πλέον, ὡς κατὰ τὸ θέρος, περιάγοντας τὰ ἐμπορεύματα τῶν καὶ ψάλλοντας αὐτὰ μετὰ πάσης δυνάμεως, οὔτε κἄν κύνες, οὐδὲν ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐξ ὧν διαταράττουσι τὴν σιγὴν τῆς μεγαλουπόλεως ταύτης, τὴν ὁποίαν θαρρεῖ τις ἴσως κοιμωμένην ὡς πόλιν τινὰ τῆς ἀραβικῆς μυθολογίας, ἂν ἔλειπεν ἡ κίνησις ἥτις συγκεντροῦται ἐν αὐτῇ καὶ ἥτις ἐν τῷ βραχεῖ διαστήματι τῆς ἡμέρας (2) καθίσταται δραστηριωτάτη. Εἰς τινὰς μὲν ὁδοὺς, εἰς τὴν ὁδὸν π. χ. τοῦ Κύσκου, συγκεντροῦται ἡ κίνησις ἡ ἀριστοκρατικὴ· εἰς ἄλλας δὲ, ὡς εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Σενότ καὶ τὰς παρακειμένους ὁδοὺς ἡ κίνησις ἡ δημώδης.

Ἡ ἄποψις τοῦ Νεῦσκη, ὁδὸς ἀπέραντος, πλατεῖα ἔχουσα πεζοδρόμια ἐκατέρωθεν, καλύπτεται ὑπὸ μικρῶν ἐξαγώνων ξύλων (rondins) καθετῶς τεθειμένων, φαίνεται ὡς δάπεδον πάντοτε ἐντελῶς ἠνωμένον. Ἀλλὰ κατὰ ταύτην τὴν ὥραν τὸ δάπεδον τοῦτο καλύπτεται ὑπὸ παχέως στρώματος χιόνος, ἐφ' οὗ διαβαίνουν ἀκαταπαύστως τὰ κομψότερα ὀχήματα. Ἡ ὁδὸς δ' αὕτη, λήγουσα εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ναυαρχείου, διατέμενεται ὑπὸ τριῶν διωρύγων συγκεντρικῶν, δηλ. τῆς Μοίκης, τῆς Αἰκατερίνης καὶ τῆς Φοντάγκης. Ὁ δημῶσις περίπατος κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκτείνεται μετὰ τῆς πρώτης καὶ δευτέρας τῶν διωρύγων τούτων, τὰς πλευρὰς τῶν ὁποίων συνάπτουσι γέφυραι πλατεῖαι ἐκ γρανίτου καὶ σιδήρου, κατεργασμέναι μετ' ἐπιτηδειότητος καὶ τόλμης. Ἡ δὲ τελευταία, τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦσι γέφυραν τοῦ Ἀνιτχάφ, γειτνιάζουσα τὸ δμῶνυμον ἀνάκτορον κοσμεῖται ὑπὸ τεσσάρων ὀρειχαλκίων ἵππων, ἔργου θαυμαστοῦ τοῦ βαρόνου Κλωτίου. Οἱ ἵπποι οὗτοι φαίνοντι σιρπῶντες ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν βάσεως, αἱ λεπταὶ καὶ νευρώδεις κνήμαι τῶν κάμπτονται, αἱ πόδες τῶν οἱ ἐμπρόσθιοι κτυποῦν τὸν ἀέρα, καὶ οἱ πλατεῖς ῥῶθωνές τῶν θαρρεῖς ὅτι καπνίζουσιν.

(1) Καθ' ὅλας τὰς συνοικίας τῆς Πετροπόλεως ὅπου ὑπάρχει ἀστυνομικὸν τμήμα ἐγείρεται ἀνά εἰς πύργος εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου σφαῖραι πυρὸς ἀναγγέλλουσι τὰς ἐν καιρῷ νυκτὸς πυρκαϊάς.

(2) Γνωστὸν ἐκ τῆς Γεωγραφίας ὅτι ἐν Πετροπόλει κατὰ μῆνα δεκεμβρίου καὶ Ἰανουαρίου ἡ ἡμέρα δὲν διαρκεῖ πλέον τῶν 5 ἢ 6 ὥρῶν.

Ἡ γέφυρα αὕτη εἶναι τὸ τέρμα τοῦ ἀριστοκρατικοῦ περιπάτου. Καὶ ἐξακολουθεῖ μὲν ἀναμφιβόλως ἡ ὁδὸς οὕσα πλατεῖα καὶ κεκοσμημένη ἐκατέρωθεν ὑπὸ λαμπρῶν καὶ πολυτελῶν οἰκῶν, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἀποβάλλει τὸν χαρκτηρὰ τῆς καὶ ἀναλαμβάνει τὸν χαρακτῆρα τῶν συνικιῶν τοῦ ὄχλου ὅστις ἔκει ἐκεῖ συγκεντρωμένος.

Ἡ ὁδὸς αὕτη δικαίως δίνεται νὰ ὀνομασθῇ ὁδὸς τῆς Ἀνεξιθρησκείας, διότι, ἐξαιρέσει τοῦ Ἀγγλικοῦ παρεκκλησιῶν, περιέχει τὰς ἐκκλησίας ὅλων τῶν χριστιανικῶν δογμάτων. Τὴν ὁδὸν αὐτὴν ἀναβαίνων, ἐκείθεν τῆς γεφύρας τοῦ Ἀντχόφ, ἀπαντᾷ τέμενος ὀθωμανικόν.

Πρέπει νὰ ἴδῃς τὴν ἄποψιν τοῦ Νεύσκου, ὡραίαν τινὰ πρῶταν χειμῶνος, ὅτε αἶθριος εἶναι ὁ οὐρανός, ξηρὸς ὁ ἀήρ καὶ ἀπανυγάζων ὁ πάγος· ἐπὶ τοῦ βορείου πεζοδρομίου, καθαρισμένου, πλυμένου, κεκαλυμμένου ὑπὸ ἄμμου, συνθλίβεται πλῆθος πυκνὸν κομψῶν περιπατητικῶν, καὶ βλέπεις ὡραίας γυναῖκας πλούσια φερούσας ἐνδύματα χρωμάτων ζωφρῶν καὶ ποικίλων. Μηλωταὶ σίμωρος καὶ κυανῆς ἀλωπεκῆς κρύπτονται ὑπὸ ὑφάσματα πολύτιμα. Τὸ βελούδον, τὸ ὀλοσθηκόν, τὸ κασιμῆριον τῶν Ἰνδιῶν κυματίζει καὶ σαρόνει τὴν λεπτὴν τοῦ ἐδάφους ἄμμον. Οἱ πλείστοι τῶν ἀνδρῶν εἰσὶ στρατιωτικοί· δίδου τὸν βραχίονα εἰς τὰς γυναῖκας,

(Ἐξτέρη; Τόμος ΣΤ', φυλ. 20)

ἢ βαδίζουσιν ἡμῶς μὲ βῆμα βραχὺ καὶ στρατιωτικόν. Οἱ ὑπνέται λαμπράς καὶ περιχρυσῶς οἰκοσήμους φέροντες στολὰς ἐπονται τῶν κυρίων των, ὧν βαστάζουσι τὰς μηλωτὰς, ἐνῶ τὰ ὄχηματα ἢ τὰ ἐλκυθρα ἀκολουθοῦσι βραδέως, ἢ περιμένουσιν εἰς ὀρισθὲν τι μέρος.

Τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ζωογονημένον. Πολυτελῆ καὶ ἐκεῖ ὄχηματα, ὑπὸ τασάρων ἵππων συρόμενα, θραύουσιν τὴν ἐπιανεῖαν τοῦ κρυσταλλώδους πάγου ὑπὸ τοῦ βάρους αὐτῶν τροχῶν, καὶ πτερδοντα διασταυροῦνται. Οἱ ἀμαξιτῆται, γενεῖνται καὶ φέροντες ἐσθῆτας ἐξ ἐριούχου σφιγγομένης κατὰ τὴν ὁσφὺν διὰ ζώνης μεταξίνης ἢ χρυσῆς καὶ καλύπτοντες τὴν κεφαλὴν διὰ πύλων ταταρικῶν, περιστοφερόμενων ὑπὸ λευκοῦντιδος, διοικοῦν τοὺς ἵππους τῶν μετ' ἐσταθείας καὶ ὀδηγοῦν τὸ ὄχημα μετ' ἄλλας ἐπιτηδεύοντας. Νέος δὲ τις ἀμαξιτῆς, ἐνδεδυμένος ὥς αὐτοί, παιδίον δεκαετὸς ἢ δωδεκαετὸς, ἀναβαίνει ἐν τῶν πρῶτων ἵππων, ἡ δὲ ἐσθῆς του πτυσσόμενη περὶ τὰς κνήμας, ὁμοιάζει περισκελίδαν Τουρκικὴν.

Ἡ ἄποψις τοῦ Νεύσκου εἶναι τὸ καταλλήλοτερον σκοπευτήριον, ὅθεν δύναταί τις νὰ ἐξετάσῃ τοὺς τύπους καὶ τὰς ἐνδυμασίας τὰς ρωσικὰς, ἱερὰς, χωρικοῦς πάσης ἐπαρχίας, ἐμπόρους τατάρους, ἰου-

δίκιους κτλ. στολὰς στρατιωτικὰς, Κιρκασίους, ἢ αὐτοκρατορικὰς φρουρὰς, κτλ.

Διὰ μέσου δὲ τούτων ὄλων, ἃ στενὰ ἐλκυθρα, πολυτελῶς καὶ φιλαρέσκως κεκοσμημένα, διέρχονται καὶ ὀλισθαίνουν συρόμενα ὑπὸ ὑποσκακιστῶν θαυμαστῆς ταχύτητος. Εἷς τινὰς δὲ βλέπεις ὑφάσματα μετὰ ξίνα τεταμμένα εἰς τὰ ἐμπρὸς ὡς ἀσπίδας κατὰ τῆς χιόνης, ἥτις ὑπεγείρεται διὰ τῶν ποδῶν τοῦ ἵππου καὶ ἐνίοτε ἐνοχλεῖ τὸ πρόσωπον.

Συχνάκις βλέπεις, μεταξὺ τῶν ὀχημάτων τούτων, ἄμαξαν μὲ φάνωμα κυανοῦν, ἐλκομένην ὑπὸ τεσσάρων λευκοστίκτων ἵππων, τὴν ὁποίαν μακρόθεν προαγγέλλουσι δύο ὑψηλοὶ, πεζοὶ ὑπηρέται, ὁπισθεν ἰστάμενοι ἐν ἐνδύματι κοζκικῷ. Ἡ ἄμαξα αὕτη, φέρουσα τὰ περάσματα τῆς Ρωσσίας, εἶναι ἡ τῆς αὐτοκρατορίας. Ἀκολούθως βλέπεις ἔλκυθρον ἀπλούστατον, τὸ ὁποῖον σύρει ἐπὶ τοῦ πάγου ὡς πτερὸν ἵππου· μαῦρος καὶ θυμοειδὴς, στρατιωτικὸς δὲ ὑψηλοῦ ἀνιστήματος κἀθεται ἐντὸς αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ αὐτοῦ μανδύου ἐξ ἐριούχου φαίῳ, τὸ πετραχήλιον τοῦ ὁποῖου ὑπερβάπτεται διὰ παλαιοῦ κάστωρος· ἐκ τῆς στάσεως, ἐκ τῆς θέσεως, τῆς κεφαλῆς, ἐξ ἰδιαιτέρου σημείου, ἀγνοῶ τίνας, ἀναγνωρίζεις μακρόθεν τὸν αὐτοκράτορα. Ὡς ἡ αὐτοκράτειρα, ἐξέρχεται καὶ αὐτὸς τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀντιχόφ, (1) πορευόμενος πρὸς τὸ χειμερινὸν ἀνάκτορον. Ἐνίοτε κρατεῖ τὸ ἔλκυθρον του καὶ ἀναμίνυται μεταξὺ τῶν περιπατούντων κατὰ τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ. Πικρυσιασθέντος αὐτοῦ, πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ ἴστανται καὶ τὸν χαιρετοῦν στρατιωτικῶς. Καὶ πάντες ἐπίσης οἱ πολῖται τὸν χαιρετοῦν μετὰ προθυμίας, αὐτὸς δὲ ἀντιχαιρετὰ πάντας μὲ ἄκρην εὐγένειαν καὶ ἀγαθωσύνην.

Ὁ αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἀρέσκειται περιπατῶν μόνος, πεζὸς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς μητροπόλεως. Τὸν εὐχαριστοῦν δὲ κυρίως ἡ ἀποψὶς τοῦ Νεύσκυ καὶ ἡ ὁδὸς ἡ Ἀγγλική. Ἀλλ' ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς διαβάτας νὰ τὸν πλησιάζωσι, νὰ τῷ παρουσιαζώσιν ἀναφοράς, νὰ τῷ ὁμιλῶσιν οἰωδῆποτε τρόπον. Τὸ μέτρον δὲ τοῦτο εἶναι γενικόν, ὅσον καὶ ἀναγκάσιον. Διότι ἄλλως ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ ἐν βῆμα χωρὶς νὰ περικυκλοῦται ὑπὸ δεομένων καὶ βαρύνηται ἀπὸ ἀναφοράς. Ἰδοὺ λοιπὸν τί συνέβη πρὸ τινων ἐτῶν, τὴν δὲ διήγησιν τὴν ἡκούσαμεν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἥρωα τοῦ ἀνεκδότου.

Ὁ αὐτοκράτωρ εὐχαριστῶς συχνάζει εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον, καὶ δύναται τις μάλιστα νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ θέατρον τῆς Πετρούπολεως δικαιοὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν προτίμησιν ταύτην. Μεταξὺ τῶν ὑποκριτῶν ὑπῆρχεν εἷς, ὅστις ἤρρεσκεν ἰδίως εἰς τὸν

Αὐτοκράτορα. Ὁ ἐνδοξος Γάλλος Βερνὲ τὸν διεσκέδαζε διὰ τῆς ἐπιτηδεύτητος, τῶν φυσικῶν κινήσεων καὶ τοῦ κωμικοῦ ὕφους του.

Ἡμέραν τινὰ ὁ αὐτοκράτωρ περιεφέρετο εἰς τὴν ἀποψιν τοῦ Νεύσκυ, διεχωρίζετο δὲ τὸ πλῆθος, αὐτοῦ διαβαίνοντος καὶ ὡς συνήθως τὸν ἐχαιρέτα. Ἡ Μεγαλειότης του βλέπει τὸν Βερνὲ παραμερίζοντα ὡς οἱ ἄλλοι, καὶ βαίνει εὐθὺς πρὸς αὐτόν. Τοῦτο δὲ ἦτον ἀναμφιδόλου τιμὴ, τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἐφθόνησαν καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἠδέσθη ὁ μετριοφρων ὑποκριτής.

— Ὅα σὲ ἰδῶ ἀπόψε, Βερνὲ ; ἠρώτησεν αὐτόν ὁ αὐτοκράτωρ

— Ναί, Μεγαλειότατε, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ παραστήσω ἐνώπιον τῆς T. M. τὸν πατέρα τῆς πρωτοπείρου.

— Χαίρω εἰς ἄκρον· εἶσαι τέλειος εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο καὶ θὰ σὲ χειροκροτήσω μετ' εὐχαριστήσεως.

— Ἡ Μεγαλειότης σου εἶναι πολλὴ ἐπιεικής.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῷ ἀπεύθυνεν ἀκόμη λόγους τινὰς κολακευτικούς καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὁδὸν του.

Ἀλλὰ ναδζιράτελός τις (ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος) μάρτυς τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἐγένετο, ἀποχωρήσας τὸς δὲ τοῦ αὐτοκράτορος, ἐπλησίασεν ἤδη καὶ αὐτὸς τὸν καλλιτέχνην.

— Ἐπλησίασες τὸν αὐτοκράτορα, κύριε, ἀκούθησαί με λοιπὸν, σὲ παρακαλῶ.

— Ἀπ' ἐναντίας, ἀπεκρίθη ὁ Βερνὲ κακῶς ἐκφραζόμενος τὴν ῥωσικὴν, τὸν ὁποῖον προδήλως ὁ ἀξιωματικὸς ἐξ ἡμισείας μόνον ἐνόησεν, ἡ Μεγαλειότης Του εὐηρεσθήτω νὰ μὲ πλησιάσῃ.

— Τί λέγει ; ἠρώτησεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἀπευθυνθεὶς εἰς περιεργὸν τινὰ, ὃν ἐνόμιζεν ἐννοοῦντα τὴν Γαλλικὴν.

— Λέγει ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἦλθε πρὸς αὐτόν.

— Πρὸς αὐτόν ; . . . ἔλα δά ! . . . ἀκολούθησαί με, κύριε, χωρὶς νὰ τὸ ἐπαναλάβω καὶ πάλιν.

— Ἀλλὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω ἐγὼ ὅτι ἂν ὑπάρχῃ ἐνοχὸς τις ἐνταῦθα, ὁ ἐνοχὸς αὗτος εἶναι ὁ αὐτοκράτωρ. Εἶμαι ὁ Βερνὲ, ὁ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου ἐννοεῖ ; ἦδη ἂν τῷ φέρονται μὲ γνωρίζη ὁ αὐτοκράτωρ.

Ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐνόει κυρίως, ἦτον ὅτι ὁ ὑποκριτὴς τῷ ἀντίστατο, καὶ τὸ πλῆθος συνεσσωρεύετο· ὁ ὑπάλληλος λοιπὸν ἤρχισε ν' ἀνάπτη, καὶ ἀρπάζων αἶφνης τὸν Βερνὲ ἀπὸ τὸν βραχίονα τὸν εἰδ.ποίησεν ὅτι ἂν δὲν τὸν ἡκολούθει ἐθελουσίως ἐκάλει τὴν περίπολον.

Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ὁ καλλιτέχνης ὑπετάγη, καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος τὸν ἔφερεν εἰς τὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν κατάστημα, ὅπου τὸν ἄφησεν ἀναβάλλων τὴν ἀνφορὰν του διὰ τὸ ἐσπέρας.

Ἡ ἐσπέρα ἐφθασε καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὥρα τοῦ θεάματος, ὁ δὲ Βερνὲ δὲν παρουσιάζετο. Ἐστειλαν λοιπὸν πρὸς ζήτησίν του, καὶ ἔμαθον ὅτι ἀπὸ πρωτὸς ἐλείπεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του. Ὁ διευθυντὴς λοιπὸν τοῦ θεάτρου ἠναγκάσθη νὰ ἀλλάξῃ τὴν παράστασιν.

Ἐν τούτοις ὁ αὐτοκράτωρ ἦλθεν εἰς τὸ θεωρεῖόν

(1) Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀντιχόφ ἦσαν ἡ κατοικία τοῦ Νικολάου, μεγάλου δουκὸς ὄντος. Ὅθεν καὶ ἡ σεπτὴ σύζυγός του καὶ αὐτὸς αὐτοκράτωρ γενόμενος, προτιμῶσι ταῦτα τὰ πλήρη ἀναμνήσεων πάντων τῶν ἄλλων.

του, ὡς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν τεχνίτην, ἀλλ' ἐ-
λυπήθη μὴ ἰδῶν παριστώμενον τὸν πατέρα τῆς
πρωτοπείρου· μετ' ὀλίγον δὲ τὰ πρόσωπα ὅλα ἐ-
ξήλθον, ἀλλὰ δὲν βλέπει τὸν Βερνέ.

Ἠθέλησε λοιπὸν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν καὶ ἀπε-
τάθη εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου, ὅστις τῷ ἀ-
νήγγειλε τὴν ἀπουσίαν τοῦ τεχνίτου. Ἰδὼν δὲ τὴν
δυσαρέσκειαν ζωγραφηθεῖσαν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ
ἡγέμενος,

— Μεγαλειότατε, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ, δὲν ἔμαθα
τοῦτο παρὰ κατὰ τὴν ὕψωσιν τῆς σκηνῆς· ἀλλ'
ἔδωκα διαταγὰς ὅπως ὁ Βερνέ εὐρεθῇ ἄνευ ἀναβολῆς.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔμεινε σκεπτικός· αἰφνης ἔφερε
τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον.

— Ἐγὼ εἰμι αἴτιος ὅλου τοῦ κακοῦ, εἶπε. Σή-
μερον τὸ πρῶτ' ἀπάντητα τὸν Βερνέ καὶ τὸν ὠμί-
λησα . . . Ὁ πτωχὸς νέος θὰ ἐκρατῆθῃ. Ἀμέσως
ἂς ὑπάγουν νὰ τὸν ἐλευθερώσουν.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Βερνέ ἦτον ἐλεύ-
θερος καὶ εἰσῆρχετο εἰς τὸ θεαρεῖον τοῦ αὐτοκρά-
τορος, ὅστις τὸν εἶχε ζητήσει.

— Λυποῦμαι, φίλε μου Βερνέ, τῷ εἶπε μειδίῳ
ὁ Τζάρος, διὰ τὸ δυστύχημα τὸ ὅποιον σοὶ συνέβη
ἐξ αἰτίας μου. Λησμονήσέ το, σὲ παρακαλῶ, καὶ
ἀντὶ τούτου ζητήσόν μοι τι. Τί ἔχεις λοιπὸν νὰ με
ζητήσῃς ;

— Ἀφοῦ ἡ Μεγαλειότης Σου, Βασιλεῦ, εὐαρε-
στεῖται νὰ μοὶ χορηγήσῃ χάριν τινα, ἀπεκρίθη ὁ
τεχνίτης, τὴν παρακαλῶ ταπεινῶς νὰ μὴ με κά-
μνῃ τὴν τιμὴν πλέον νὰ πλησιάζῃ εἰς ἐμὲ ὅσκις
τὴν ἀπαντῶ καθ' ὁδόν.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐμεδίασε διὰ τὴν ἀντιστροφὴν
καὶ ἀπέλυσε τὸν Βερνέ, ὅστις δὲν εἶχε νὰ παραπο-
νηθῇ διὰ τὸ συμβεβηκός.

Ἐπὶ τῆς ἀπόψεως τοῦ Νεύσκυ εὐρίσκει τις τὴν
μεγάλην ἀγορὰν ἢ Κοστινὸύ-δδὸρ ῥωσσιστὶ, εὐρεῖαν
ἀγορὰν ἀσιατικὴν, ἥτις ἀνακαλεῖ εἰς τὴν φαντα-
σίαν σου τὰς ἀγοράς τῆς Βαβυλῶνος, ἂν ἔλειπεν ἡ
τραχύτης τοῦ καιροῦ. Εἶναι δὲ ἀπέραντος οἰκο-
δομή, τετραγώνος τὸ σχῆμα, περικλείουσα αὐλὴν
καὶ ἀποθήκας ἐσωτερικὰς, ὅχι ὀλιγώτερον εὐρυχώ-
ρους. Τὰ τέσσαρα αὐτῆς πρὶς ὅσα περικυκλοῦνται
ὑπὸ στοᾶς θολωτῆς, ταπεινῆς καὶ βαρείας. Ἡ ἀ-
γορὰ αὕτη διαίρεται εἰς τάξεις ἢ μέρη καθιερω-
μένα εἰς τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἐμπορευμάτων. Ἐδῶ
μὲν πωλοῦνται τὰ ἐριούχα, ἐκεῖ δὲ τὰ σινοουργή, πη-
ρέες τὰ νεοφανῆ πράγματα, οἱ τάπητες, τὰ ὀ-
πλα, ὁ χάρτης κτλ. ὅλα δὲ ταῦτα τὰ ἐμπορεύ-
ματ' αἰεὶ προϊόντα τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας, πω-
λοῦνται δὲ εἰς τὴν αὐτὴν τιμὴν τῶν κομιζομένων
ἐκ τῆς ὁδοῦ, διὸ καὶ δὲν ἐμποδίζεται ὁ ῥῶσος
ἐμπορὸς νὰ σοὶ ὀρκισθῇ ὅ,τι τὸ ἐμπόρευμάτου εἶ-
ναι ξένον καὶ νὰ σοὶ ζητήσῃ τριπλὴν ἢ τετραπλὴν
ἀξίαν.

Ἐκαστος ἐμπορὸς εἶναι ὀρθὸς πρὸ τῆς θύρας τῆς
ἀποθήκης του, ὑπηρετῆς τις ἵσταται ἀπέναντί του
καὶ ἀμφότεροι περιτετυλιγμένοι εἰς μιλωτὰς καὶ
φέροντες ὑποδήματα ἐκ διεθέρας, ἀποστίνουν εἰς

τοὺς διαβάτας τὰς ἐλκυστικώτερας προσκλήσεις·
Καταδέξου, κύριέ μου, ν' ἀγοράσῃς ἐριούχον ἀγ-
γλικόν, μεταξωτὰ τοῦ Λυὸν, ταινίας τῶν Παρι-
σίων, χειρόκτια τῆς Σουηδίας, βαμβάχομέταξα τῶν
Ἰνδιῶν κτλ.

Εἶπον ὅτι ὅλα τὰ ἐμπορεύματα εἶναι ἰθαγενῆ,
διὸ οἱ ἐμποροὶ δὲν δύνανται νὰ ἐξαπατήσουν κά-
νενα.

Ἡμέραν τινα διέτρεχον τὴν συνοικίαν τῶν Τα-
τάρων μετὰ τινος φίλου. Ἐδῶ εἶναι ἡ γραμμὴ τῶν
οἰκιακῶν ἐνδυναμίτων, τῶν ὁποίων τὸ μονοπώλιον
ἐφύλαξεν ἑαυτοῖς οἱ ἀρχαῖοι τοῦ Καζάν κάτοικοι.
Ὁ φίλος μου βαρυνθεὶς τὰς ἐπιμόνους προσκλήσεις
γέροντός τινος Καλμούκου εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀπο-
θήκην του, καὶ ἀμέσως ἐκτίθενται ἐμπροσθέν του
σφοδρὶ θαλαμικῶν ἐσθλητῶν. Μεταξὺ δὲ πασῶν ἐκ-
λέγει μίαν ἡμιμέταξον, περσικὸν ἀπομίμημα τέ-
λειον τῶν τῆς Μόσχας.

— Πόσον ἔχει ἡ ἐσθῆς αὕτη ; εἶπεν εἰς τὸν Τα-
τάρων.

Τότε δὴ ἀρχίζει αὐτὸς ἀληθῶς πανηγυρικὸν τοῦ
ἐμπορεύματός του.

— Εἴσαι, κύριέ μου, εἰδημονέστατος τῶν πραγ-
μάτων, μὰ τὴν πίστιν μου. Ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς
ἐσθῆτας ἐξέλεξες τὴν καλλιτέραν, τὴν πλουσιω-
τέραν, τὴν κομψοτέραν. Τρεῖς πρίγκιπες ἡγόρασαν
τὰς ὁμοίας τῆς, καὶ χθὲς ἀκόμη δύο στρατηγοὶ ἡ-
θέλησαν νὰ ἀγοράσουν ταύτην.

— Πιθκόν· ἀλλὰ σὲ ἐρωτῶ ποῖα ἡ τιμὴ τῆς,
ἐπανελάσεν ὁ φίλος μου.

— Σοὶ ὀρκίζομαι ὡς τάταρος εἰς τὴν πίστιν
μου, ὅτι εἶναι πράγμα αἰώνιον. Τὸ ὑπάρχμα τῆς εἶ-
ναι δυνατότατον, καὶ ἐκτὸς τούτου ἀπαλὸν καὶ . . .

— Ποῖα ἡ τιμὴ τῆς, σὲ ἐρωτῶ.

— Θὰ με πιστώσῃς, κύριέ μου, ἂν σὲ εἰπῶ ὅτι

ἡ Α. Ε. ὁ διοικητὴς τοῦ Βορονέι μοῦ παρήγγειλεν εἰς ὁμοίας.

— Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ μάθω τὴν τιμὴν.

— Ἀμέσως, κύριε μου, χρεωστῶ ὅμως νὰ σοῦ κάρω τὴν πρακτικὴν ὅτι εἰς οὐδενὸς τῶν συναδελφῶν μου εὐρίσκεις τοιαύτην ἐσθῆτα, καμωμένην ἀπὸ ὑφασμα τοῦ Ἐρζερούμ, ἀλλ' ὅθεν ὑφασμα τοῦ Ἐρζερούμ, κύριε μου, λάβε τὸν κόπον νὰ τὴν πρακτικῆς· ἰδὲ τὸ πυκνὸν τοῦ στήμονος, τὸ κοκκωτὸν, τὴν ἀπαλότητα, καὶ ἐπειτα τὴν λαμπρότητα, τὰ χροῶματα, τὸ βελουδωτὸν... καὶ οὐδὲ εἰς τὸν ἥλιον νὰ φθίρῃται!...

— Ἀδιάφορον εἴτε εἰς τὸν ἥλιον δὲν φθίρῃται, εἴτε εἰς τὸν ἀέρα· θὰ μὲ εἰπῇς τέλος πάντων τὴν τιμὴν;

— Μάλιστα, κύριε, μάλιστα· εἶναι χρέος μου ὅμως νὰ σε εἰπῶ ἀκόμη ὅτι εἰς ὑπασιμότης τοῦ αὐτοκράτορος...

Ὁ φίλος μου ἀπελπισθεὶς ἐστράφη διὰ νὰ φύγῃ.

— Ἰδοὺ, κύριε μου, ἂν τὸ ὑφασμα τοῦτο ἦτο κατὰ μίμησιν τῶν τῆς Μόσχας...

— Ἀκόμη;...

— Ἐμποροῦσα νὰ σοῦ ἀρῇσω τὴν ἐσθῆτα ταύτην ἀντὶ 90 ρούβλιων· ἀλλ' εἶναι μετὰξά τοῦ Ἐρζερούμ, ὅθεν δὲν θὰ ἦτο πολὺ νὰ πληρώσῃς 200 ρούβλια, καὶ ὅμως θέλω νὰ κάμω θυσίαν, ἃς ἦναι πρὸς χάριν σου, κύριε μου, 150.

— Καλὲ τραλὸς εἶσαι, εἶπεν ἀποτόμως ὁ φίλος μου, εἰπέ μᾶλλον ὅτι δὲν θέλεις νὰ πωλήσῃς.

Καὶ ἐστράφη ἀποφασισμένος νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἄς ἦναι δὲ, μὴ κακίωνῃς, πανευγενέστατε· 150 ρούβλια μοῦ τὴν ἐπλήρωσεν ὁ διοικητὴς τοῦ Ταμπόρ.

— Ἐννοεῖς ὅτι ἦτον ὁ διοικητὴς τοῦ Βορονέι.

— Εἶπα τοῦ Βορονέι; Ναί, μάλιστα, ἀλήθεια, ὁ διοικητὴς τοῦ Βορονέι ἔλαβε τὴν ὁμοίαν τῆς· λοιπὸν αὐτὸς ἐπλήρωσεν 150 ρούβλια, ἃς εἶναι διὰ τὴν εὐγενίαν σου 125.

— Ἄρες με λοιπὸν νὰ φύγω... καθόσον ὁ φίλος μου ἐδῶ χάνει τὴν ὑπομονὴν του.

— Λάβε τὴν λοιπὴν, εἶπεν ὁ ἔμπορος λαμβάνων τὴν ἐσθῆτα, λάβε τὴν διὰ 100 ρούβλια, καὶ ἃς τελειώσωμεν.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀρῇσῃς νὰ φύγω· πρέπει καὶ πάλιν νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ;

— Τί τιμὴν λοιπὸν δίδεις, ἐξοχώτατε, τί τιμὴν;

— Δὲν δίδω τιμὴν εἰς ἀπαιτήσιν παράλογον.

— Εἶσαι αὐστηρὸς, κύριε. Ἄν σοῦ τὴν ἐδίδα ἀντὶ 75 ρούβλιων;

— Κατὰξά ἀκόμη.

— Νὰ καταβῶ ἀκόμη! εἶπεν ὁ τάταρος, ἐκπληξὴν προσποιούμενος ὁ παμπόνηρος. Ἐπὶ δὲ 50 ρούβλια, ἀλλ' οὔτε λεπτόν ὀλιγώτερον.

Παρετήρησα τὴν σύντροφόν μου· ἀλλ' αὐτὸς ἦτον ἀπαρηγόστης.

— Θέλεις νὰ εἰπῇς 20 ρούβλια, εἶπεν εἰς τὸν ἔμπορον ὅστις ὠλόλυξε γαστρὸν.

— 20 ρούβλια, εὐγενέστατέ μου κύριε, 20 ρούβλια! θέλεις νὰ ἀστειευθῇς βέβαια! 20 ρούβλια! ἀλλὰ οὔτε τὸ ἐσώρραγμα μόνον, μὰ τὸν Ἀλλάχ! δὲν πληθύνεις... Πῶς! 20 ρούβλια μία ἐσθῆς, τὴν ὁποίαν ὁ διοικητὴς τοῦ Νιϊνί...

— Ἄ! τοῦ Νιϊνί ἔγεινε τώρα;

— Τοῦ Νιϊνί ἢ τοῦ Σιμβόρια... Ἡ τιμὴ τὴν ὁποίαν μοῦ ἐδῶκες μὲ παρεζάλισες, κύριε... Εἶπες λοιπὸν 30 ρούβλια, κάμετα 40, καὶ ἃς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον.

— Εἶπα 20. μοῦ τὴν δίδεις ἢ φεύγω.

Καὶ πραγματικῶς ἐξήλθομεν ἤδη τῆς ἀποθήκης. Ἀλλὰ μόλις ἐπροχωρήσαμεν βήματά τινα καὶ ἰδοὺ κατόπιν ἡμῶν τρέχει ὁ Τάταρος.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν οἰκτρῶς, λάβε τὴν... ἐξάπαντος πρέπει νὰ παραβλέπῃ τις; ἀλλ' ἡ ἐδική μου θυσία εἶναι ὑπέρογκος. Ἄν κάμω ἀκόμη δύο ἢ τρεῖς τοιαύτας καταστρέφομαι.

— Ἐπλήρωσα δις τὴν ἀξίαν τῆς, μοὶ εἶπεν εἰς τὸ οὗς ὁ φίλος μου.

Ἐνῶ, ἐν τούτοις, τὰ πολυτελῆ ὀχήματα ἴστανται πρὸς τὴν ἐτέραν πλευρὰν τῆς ἀπόψεως, εἰς τὴν θύραν τῶν ξένων ἐμπορικῶν καὶ ἐνώπιον τῶν ῥωσσίδων πριγκιπισσῶν, ἀκολουθουμένων ὑπὸ τῶν πελωρίων ὑπηρετῶν των, ἀναπτυσσῶν τὰ πλουσιώτερα ὑφάσματα τῆς Γαλλίας ἢ τῆς Ἀγγλίας, εὐτελῆ καὶ ταπεινὰ ἄλλα ἔκλυθρα σταθμεύουν πρὸ τῆς στοᾶς τοῦ Κοστινὸϊ-δὲ-ὄρ, ὅπου αἱ γυναῖκες τῶν ὑποδεστέρων ὑπαλλήλων, αἱ θυγατέρες τῆς μέτης τάξεως, ἔρχονται καὶ ἀγοράζουσιν ἀντικείμενα καλλωπισμοῦ, προϊόντα τῶν βιομηχανικῶν καταστημάτων τῆς Μόσχας, καὶ ὡς τοιαῦτα τιμῆς καταλληλοτέρας εἰς τὴν μετριότητα τῆς καταστάσεώς των.

Ἐκεῖ ἐπίσης εἶναι τὸ κέντρον τῆς ἐργολαβίας τῶν νέων τῆς μεσαίας κλάσεως, οἵτινες ἔρχονται ὑπὸ τοῦς ταπεινοῦς ἐκείνους· θόλους ἀνταλλάσσοντες ἐν βλέμμα, νεῦμά τι κούρα τῆς μητρικῆς προσοχῆς, καὶ νὰ διαχαράξωσιν ἐν τῷ τὸν πρόλογον μυθιστορίας, ἥτις σπανίως στερεῖται τοῦ ἐπιλόγου τοῦ παρακολουθοῦντος ὅλα τὰ κλασικὰ μυθιστορήματα.

Τὸ μόνον δὲ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἀδυνατεῖ νὰ διέλθῃ ἐν σιωπῇ τοῦ θόλου τοῦ Κοστινὸϊ-δὲ-ὄρ, εἶναι ὁ πλάνης· ὀφιοπόλης τοῦ μέρους. Διότι, ἐπειδὴ οἱ ἔμποροι δὲν δύνανται νὰ παρασκευάσωσι τὰς τροφὰς των ἐντὸς τῆς ἀγορᾶς, ὅπου καὶ νὰ ὁμιλῶσι καὶ περὶ πυρὸς ἀπαγορεύεται διὰ τὸν φόβον πυρκαϊᾶς, καὶ ἐπειδὴ δὲν δύνανται νὰ ἀφίνουν τὰς ἐργασίας των διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ τρώγουν εἰς τὰς οἰκίας των, ἔχουν ἀνάγκην νὰ εὐρίσκωσι πρόχειρον μαγειρεῖον, πάντοτε ἑτοιμον καὶ τῆς ὀρέξεώς των, διὰ τὴν ἡμερησίαν τροφήν των, ἀνάγκην τὴν ὁποίαν ἀναπληροῖ θαυμάσιος ὁ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος προμηθευτής.

Σπάνιον είναι ὁ ἔμπορος τοῦ Κοστινὸν-δὲορ νὰ δαπανᾷ διὰ τὴν ἡμερησίαν τροφῆν του πλεόν τῶν 60 λεπτῶν, καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ ἐπιβάλλῃ στέρησιν τίνα εἰς ἑαυτὸν, διότι οἱ Ῥῶσοι ἐν γένει εἰσὶν ὀλιγόστοι. (ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟ ΜΑΓΝΗΤΙΚΟΝ ΡΕΥΣΤΟΝ

Αἱ κινήσεις τῶν τραπέζων καὶ τὰ ἄλλα μαγνητικὰ φαινόμενα παρήλθον παρ' ἡμῖν, ὡς τὰ πάντα παρέρχονται ἄνευ συνεπειῶν καὶ ἀνεκδότων. Ἀλλ' ἐν Γαλλίᾳ, οὐχ οὕτως. Ἐγύρισαν καὶ ἐκεῖ τραπέζας, πίλους, παροψίδας, καὶ ἐκεῖ ἄλλοι μὲν ἐπίστευσαν, ἄλλοι δὲ ἔμειναν ἀκατάπιστοι.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν διηγοῦνται συμβᾶσιν ἐν Παρισίοις, προκειμένου λόγου περὶ μαγνητισμοῦ.

Ὁ Κ. Α. . . ἀρχαῖος ἔμπορος ἀποσυρθεὶς τῶν ἐργασιῶν καὶ ἔχων περιουσίαν οὐκ ὀλίγην, ἔγρημε πρὸ μικροῦ νέαν τινά, πλουσίαν μὲν εἰς θέλητρα, πενестάτην δὲ τὴν προῖκα.

Καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς ιδέας μικροῦ τινος τῆς γυναικὸς τοῦ ἐξαδέλφου, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχον μνηστεύσει αὐτὴν, ὁ Χ. . . μόλις νενυμφευμένος, καὶ ὅπως μὴδὲν ταραξὴ τὴν διαύγειαν τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος, ἔσπευσε νὰ ἐκδημήσῃ τῶν Παρισίων.

Ἐνοικίασεν εἰς τὰ περίξ τοῦ Μονμορινοῦ ἀγροτικὴν οἰκίαν, καὶ ὠδήγησεν αὐτοῦ τὸ θυμὰ του. Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν τῆς ἐγκαταστάσεώς του εἰς τὴν νέαν κατοικίαν τοῦ ὁ Χ. . . εἶδε προσερχόμενον ἓνα τῶν γειτόνων του.

— Συγχωρήσατέ με, κύριε, τῷ εἶπεν ὁ γείτων, νὰ σὰς συγχρῶ ἐπὶ τῇ γενναιοκαρδίᾳ σας. Φαίνεται, ὅτι τίποτε δὲν σὰς φοβίζει! . . .

— Ποῖος ὁ λόγος τῶν συγχαρητηρίων σας, κύριε, ῥώπησεν ὁ Χ. . . θαυμάζων.

— Πῶς τυχαίως; μόνον ἀπεφασίσατε νὰ ἐνοικιάσῃτε τὴν ἀγροκλήπιον! Ἀγνοεῖτε λοιπὸν τὰς φήμας, αἵτινες λέγονται; . . .

— Τί φῆμαι;

— Λέγεται ὅτι ὁ οἶκός σας συχνάζεται ἀπὸ τὸ ψυχὴν τοῦ ἰδιοκτῆτου . . . ἀτυχοῦς νεανίου, ὅστις ἐνεκα ἐρωτικῶν θλίψεων ἔγεινεν αὐτόχειρ. . .

— Μὲ λέγετε παρὰ μῦθον. Ἀστεύεσθε βεβαίως.

— Σὰς ὁμνῶ ὅτι καλῶ σπουδαίως! Ἀλλ' ἂν δὲν πιστεύετε, ἐρωτήσατε τὸν πρῶτον χωρικόν, καὶ θέλει σὰς ἐπιβεβαιώσῃ τοὺς λόγους μου.

Ὁ Κ. Χ. . . δὲν ἐπέμεινε καὶ ἐμακρόνθη σκεπτικός. Ὁ ἔγγαμος ἔμπορος εἶχεν ἀκριβῶς τὴν

μανίαν τῶν μυστηριωδῶν σκηνῶν, καὶ ἦτο ὁπαδὸς ἐνθερμος τοῦ μαγνητισμοῦ.

— Φιλτάτη μου, εἶπεν εἰς τὴν γυναῖκά του εἰς ἐρχόμενος, παρὰδοξόν τι μὰς συμβαίνει.

Καὶ τῇ διηγήθη ὅσα ἤκουσε παρὰ τοῦ γείτονος. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀντὶ νὰ γελάσῃ διὰ τὴν ἀστείότητα ταύτην ἐφάνη εἰς ἄκρον συγκινηθεῖσα.

— Φίλε μου, ἀνέκραξε δεικνύουσα ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ μεγαλειτέρου τρόμου, ἅς ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρισίους. . . Τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν δύναται νὰ μὲ πείσῃ νὰ μείνω ἐδῶ μίαν ὥραν περὶ σόστερον.

— Λυποῦμαι πολὺ, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀλλὰ παρουσιάζεται λαμπρὰ εὐκαιρία τοῦ νὰ συμπληρώσω τὴν σειρὰν τῶν πειραμάτων μου, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀφήσω. . .

— Τί ἀξιοῖς νὰ πράξῃς. . .

— Ἀξιῶ, κυρία, ἀπήντησεν ὁ ἔμπορος μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ ἐπισήμου, ἀξιῶ νὰ μαγνητίσω καὶ νὰ καθυποτάξω τὴν ψυχὴν τοῦ αὐτόχειρος μακαρίτου.

— Φρίκη! . . . θὰ ἐγγίσης ἓνα βρυκόλακα. Μὲ πιάνουν τὰ νεῦρα! . . .

— Ἡσύχασε καὶ μὴ φοβεῖσαι τίποτε. Εἶμαι ἐγὼ μαζὶ σου. . .

— Ὡστε, κύριε, ἐπιμένεις νὰ μὴ φύγωμεν; . .

— Βεβαίως, κυρία!

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνωτέρω συνδιάλεξιν, ὁ Χ. . . ἀφυπνίσθη αἰφνιδίως, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, ὑπὸ μεγάλου τινὸς κρότου εἰς τὸν ἀνώτερον ὄροφον, ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς γυναικὸς του, ὡς νὰ ἔπεσεν ἐπιπλόν τι κατὰ γῆς.

Ὁ Χ. . . ἡγέρθη πάραυτα, ἐνεδύθη ἐν τάχει καὶ ἀνέβη.

— Κυρία, ἐκραύγασε κρούων τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, Κυρία, εἰμ' ἐγὼ! ἄνοιξε! . . .

Μακρὰ σιωπὴ διεδέχθη τὴν διαταγὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν ὁ Χ. ταραττόμενος ἐπὶ μᾶλλον, ἐπανάλαβε.

Πέντε λεπτὰ διέέρρευσαν εἰσέτι, καὶ τίποτε δὲν ἐτάραξε τὴν σιγὴν τῆς νυκτός· τέλος ἡ τρέμουσα φωνὴ τῆς γυναικὸς ἠκούσθη.

— Ἄ! φίλε μου, εἶπεν, ὁ τρόμος παρέλυσεν τὰς δυνάμεις μου εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε μ' εἶναι ἀδύνατον νὰ σαλεύσω.

— Γεναιότης, Κυρία, . . . γενναιότης. . .

— Καλὸ, φίλε μου.

— Τί κάμνεις λοιπὸν; ἐπανάλαβε σχεδὸν ἀμέσως ὁ Χ. . . Διατί ἀνοίγεις τὸ παράθυρόν σου;

Τὸ παράθυρον ἔκλεισε καὶ ἡ θύρα ἀκολούθως ἠνοίχθη.

— Εἶμαι τόσον τετραχμμένη, φίλε μου, εἶπεν ἡ γυνὴ, ὥστε ἠπατήθην. . . Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἐπιπτα ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸν κῆπον, ἐνόμισε ὅτι ἀνοίγω τὴν θύραν διὰ νὰ ἐξέλθω εἰς τὸν διάδρομον! . . . Ἄ! φίλε μου ἂν ἀργοῦσες ἀκόμη